

Her er blevet bemærket, at Kongen ved en Anordning har forandret en Forsättningslag; saa er det altsaa ikke i den store Forsætning, i Kirkens organiske Forsætning eller indre Ordning til Betryggelse og Udførelse af dens Virksomhed; men det er i det, man i en indskrænket Forstand kalder Forsætning, det er i Henseende til en vis Gjerning i det Ydre, en vis Berettigelse, en vis Opbylde af bestemte Forskrifter til Tid og Sted; og jeg kan ikke komme bort fra den Forestilling, at denne Anordning virkelig noget mere henveder sig til Præster og Biskopper og giver dem Instruxer, end den henveder sig til Kirkens Medlemmer som saadanne. Derfor berf. Ex. udkom en Anordning om, at herefter maatte Præsten ikke mødsætte sig at døbe Børn ved Aftenangstjenesten om Søndagen, vilde det ikke saa være en Anordning, som egentlig er rettet til Geistligheden, hvorvel den tillige giver Menigheden en Ret, nemlig den Ret, for Enhver, der vil have sit Barn døbt den Dag, at han kan melde sig og faae det gjort. Naar der nu altsaa ikke stiftes en Ret, indtages forsaavidt enhver Befaling til en Embedsmand stifter en Ret, eller en Afgang til en Ret, for dem, der skulle nyde Gode af den, givnes Instrux, saa er der ingen Anledning til, at den lovgivende Magt i Folkesamfundet skal sætte sig i Bevægelse, for at en Tjeneste kan blive afholdt paa et andet Sted, end det hidtil har været bestemt, og vedtaget. Det er derimod aldeles i sin Orden, at de, der styre Kirkens daglige Gjerning, foretage de Rempelser i denne Gjernings Udførelse, at de anordne nogen Forskjel i Henseende til Tid, til Sted, og maaskee ogsaa undertiden i Henseende til Formen. Ved Siden heraf er Diskussionen kommet ikke lidet ind paa Realiteten af Sagen. Navnlig har en af de ærede Talere paavist, hvorledes denne Lov i flere Henseender er bedre end den kongelige Anordning. Jeg har allerede sagt, at jeg ikke ubetinget vil nægte, at den har sine Fortrin for den kongelige Anordning. Jeg tilstaaer, at jeg endog erkjender, at et af disse Fortrin er det, som den ærede Tale nævnte, forsaavidt nemlig Anordningen har instrueret Biskopperne om, hvilke Hensyn der skulle tage for, at bestemme, hvorledes en Frihed misbruges. Det

finder jeg rigtignok ikke nødvendig i en Anordning, som emanerede i den Form; den Passus, seer jeg gjerne gaae ud; men hele Tanken bliver dog rigtignok tilbage; thi naar der staaer, at Biskoppen har Ret til at tilbagefalde Tilladelsen, naar den misbruges, saa har hans Ret til at tage den tilbage endog saa et større Omfang, end tidligere, da man ved Anordningen troede at burde binde ham til to bestemte Grunde, som om han ikke maatte gjøre det af ti andre. Men jeg er derimod i Tvivl, om det Fortrin, den ærede Tale søger i den Forandring, som er foreslaaet af 48 Timer til 24 virkelig er et Fortrin. Jeg anseer det nu i sig selv for overmaade ligegyldigt; men jeg skal dog bemærke, at Bestemmelsen om de 48 Timer maaskee dog var den heldigste, forsaavidt Præsten paa Stedet, Sognepræsten, der ved sig det noget tidligere at vide, saa at ikke hans egen Menighed, der kunde være vant til, at bestille sine Handlinger lige Dagen, for de skulle udføres, kunde komme i Kollision med dem, der netop anmeldte sig den sidste Dag forud. — Derimod er der andre Ting, som jeg anseer for væsentlige Mangler, for væsentlige Forringelser af Anordningens Indhold. Det er just ikke det, der staaer øverst paa 2den Spalte: „Finder Biskoppen derimod, at det Ansøgte bør bevilges, da meddeleer han o. s. v.“, thi Biskoppen skal i dette Tilfælde ligesaa lidt som med Hensyn til Nægtelsen instrueres, og det lader jeg altsaa gaae. Derimod staaer der nederst paa 1ste Spalte den mærkværdige Sætning, som slet ikke findes i den kongelige Anordning: „Finder denne (Biskoppen), at det Ansøgte (Altergang) ikke bør bevilges, har han at indsende Begjæringen ledsaget med sin Erklæring til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, som, efterat have hørt Ansøgerne, afgjør Sagen“. Altsaa Biskoppen maa ikke sige Nei; men, vil han ikke sige Ja, saa maa han slet ikke svare, men saa skal han sende Sagen uafgjort videre og see, som han kan opnaae et Nei ved Regjeringens Understøttelse; hos Kirke- og Underviisningsvæsenets Minister skal han søge det Nei, som han ikke er berettiget til at give selv. Har man vel betænk, hvad det er at stille Kirkens aandelige Overhoved, Kirkens øverste Lærer,